

Arrest

nr. 208 526 van 31 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten J. HARDY en C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Abu Ghraib, de Irakese nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. Uw ouders, twee broers en vier zussen zijn daar nog woonachtig, twee broers verblijven in Turkije. U noch uw familie zijn ooit politiek actief geweest. U studeerde beheerkunde aan de universiteit van Bagdad en behaalde in 2011 uw diploma. Sinds 2006 werkt u al als boekhouder voor een bedrijf in zuivelproducten. Dit behoort tot het Ministerie van Industrie en Metalen. Ook uw vader was daar, vooraleer hij op pensioen ging, als magazijnier tewerkgesteld. In de periode van 2006-2007, waarin er sprake was van heftig sektarisch geweld, kende u geen problemen. U en uw broers kwamen niet veel op straat en jullie werden beschermd door jullie ouders, zo stelt u. In november 2007 bent u gehuwd met M.(...) en jullie hebben drie kinderen. In januari 2012, u woonde op dat moment in Khan dari (Abu Ghraib), was er een grote explosie in uw buurt gevolgd door schoten. Een kwartier later vielen het leger en milities uw huis binnen, werd u naar buiten gesleurd en mishandeld. U werd ondervraagd over wie verantwoordelijk was voor deze explosie, doch u kon hierop geen antwoord geven. Ten gevolge hiervan kreeg u rugproblemen en diende u een maand het bed te houden, waarna u terug uw werkzaamheden opnam. In augustus 2014, de electriciteit was uitgevallen, zag u vanop uw dak dat er mensen bezig waren om een berm bom te plaatsen. U sloop naar het aanpalende huis van uw tante en belde naar haar echtgenoot om diens raad te vragen. Hij raadde u aan de politie te bellen, wat u dan ook deed. De politie en het leger kwamen met groot vertoon aangereden en uw straat werd afgezet, dit terwijl u had gehoopt dat ze discreet te werk zouden gaan. De tweede dag ging u naar uw werk, net zoals altijd, en op de middag werd u er opgebeld door de man van uw tante die u vertelde dat er gemaskerde mannen naar u waren komen vragen. U vermoedt dat het mannen van IS (Islamitische Staat) waren 'want die zijn in Anbar' zo stelt u. Ze waren kwaad en ze zeiden dat ze uw hoofd zouden 'afhakken' omdat u spioneerde voor het leger en de milities. U durfde niet naar huis te gaan en belde uw vader met de vraag uw vrouw en kinderen op te halen en mee naar zijn huis te nemen in de al Zaytoun wijk. U verbleef dan ook een week in diens huis, waarna u in diezelfde wijk een woning huurde. In april 2015 vond u een dreigbrief opgemaakt door IS onder uw deur. Ze maanden u aan de plaats te verlaten, zo niet zou u worden vermoord. U belde naar uw werkgever en zei dat u niet kon komen werken en kreeg verlof. Uw vader was van oordeel dat u diende te verhuizen en u betrok een tweede verdieping in de al ameryia wijk, waar ook een vriend van u de onderste verdieping bewoonde. Ook hier voelde u zich niet zeker omdat milities ook in deze wijk actief waren en uw vader bovendien van Falluja afkomstig was. Uw chef had u aangeraden klacht in te dienen en u raadpleegde uw vriend. Diens vrouw is sjiiitische en één van haar familieleden was een officier in het politiehoofdkantoor en jullie konden klacht gaan indienen. U kreeg hierna drie maanden onbetaald verlof van uw werkgever alhoewel u eerst had geprobeerd betaald verlof te krijgen, doch dit kon niet geregeld worden omdat jullie soennieten waren. Op 15 mei vonden er willekeurige invallen plaats in de soennitische wijken, verantwoordelijk hiervoor waren de milities, u vermoedt 'Asaib Ahl al Haqq', onder bescherming van het leger. Ook bij u werd er op de deur geklopt en werd er bewijs gevraagd dat u daar effectief woonde. U gaf uw huurcontract af en werd vervolgens meegenomen naar een plein samen met nog andere mensen. U vermoedt dat dit gebeurde omdat u een soenniet bent uit Anbar, het is te zeggen, uw vader is afkomstig uit Falluja. Jullie moesten op de grond gaan zitten en jullie T-shirts over het hoofd trekken. Plots, het was rond 20u, vielen er schoten en maakte u gebruik van de chaos om te vluchten en zocht toevlucht in een casino waar u tot de ochtend bleef. U belde uw echtgenote en zij vertelde u dat ze sinds uw arrestatie met de kinderen bij uw broer verbleef. U vroeg haar de nodige documenten te vergaren daar u het plan had opgevat via Koerdisch gebied het land te verlaten. Tot uw verbazing was deze grens echter gesloten voor Arabieren. Met de hulp van een officier die Arabisch sprak en omdat jullie paspoorten bezaten konden jullie toch een reis naar Turkije boeken, doch op het voorziene tijdstip werden jullie niet toegelaten. De tweede dag konden jullie dan wel vertrekken. In Turkije verbleven jullie bij uw oom. U reisde vervolgens via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 7 september 2015 asiel aanvraagde. Uw vrouw en kinderen bleven in Turkije achter omdat u de reis overzee te gevaarlijk voor hen vond. Zij verblijven tot op heden bij uw oom in Turkije. Op 10 februari 2016 nam het CGVS een beslissing van weigering van de hoedanigheid van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 maart 2016 werd deze beslissing door het CGVS ingetrokken en op 20 oktober 2016 werd u opnieuw gehoord. Tijdens dit gehoor verklaarde u dat uw vader op 7 december 2015 door militieleden werd meegenomen. Ongeveer een week later zou hij door de politie van Ghazleyia onthoofd zijn aangetroffen. U legde zijn originele overlijdensakte voor. Verder legde u nog een Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wel omwille van onderstaande redenen.

Zo verhaalt u op het CGVS over een incident in januari 2012 waarbij u door het leger en de milities uit uw huis werd gesleurd, werd mishandeld en ondervraagd naar aanleiding van een explosie die in uw buurt had plaatsgevonden (CGVS 18 november 2015, p.3). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in kader van het invullen van de Vragenlijst van het CGVS door één van hun medewerkers én toen u gevraagd werd uw vrees uiteen te zetten, verwees u weliswaar naar een dreigbrief in augustus 2014, een dreigbrief in 2015 en het incident waarbij u naar het plein werd meegenomen en dat direct voorafging aan uw vertrek (Vragenlijst CGVS, dd. 28.09.2015), doch liet u dit specifieke incident onvermeld. Deze vaststelling wekt toch wel de nodige verbazing gezien de ernst van dit door u beweerde incident - nl. u beweert op een gruwelijke manier te zijn gemarteld en was een maand werkonbekwaam - én gezien u dit incident onmiddellijk ten berde bracht toen u gevraagd werd waarom u Irak had verlaten (CGVS 18 november 2015, p.3). Bovendien, zo blijkt uit uw verklaringen, was dit uw eerste aanvaring met de milities en het leger, reden temeer waarom van u kan verwacht worden dit ter sprake te brengen. U nog gevraagd welke milities hierbij betrokken waren, kunt u slechts poneren dat de milities van de overheid in Irak bekend zijn, maar dat u niets meer kunt concretiseren. U komt niet verder dan te stellen dat Asaib Ahl al Haqq en Hezbollah aanwezig zijn (CGVS 18 november 2015, p.5). Dat u dit, wat u toch persoonlijk betreft, niet iets meer kunt concretiseren, wekt bijkomende verbazing op. Vervolgens verwijst u naar een incident in augustus 2014, u zou toen de politie verwittigd en gemeld hebben dat u meende getuige te zijn geweest van het plaatsen van een bembom. U had gehoopt dat de politie discreet te werk zou gaan, maar zowel het leger als de politie zouden met veel machtsvertoon en inzet van middelen naar uw adres zijn gekomen en de straat hebben afgezet. Naar aanleiding hiervan kwamen een aantal uren later gewapende mannen naar uw woonst die ermee dreigden u te doden omdat u een spion was (CGVS 18 november 2015, p.3). Ook dit incident liet u onvermeld ten overstaan van DVZ. U stelt dat uw gehoor bij DVZ in twee delen plaatsvond, in een eerste deel werd u ondervraagd over uw personalia en werd er een check Dublin gedaan, in een tweede gedeelte werd er in grote lijnen gevraagd naar uw verhaal, moest u bondig zijn en mocht u hierover niets meer vertellen (CGVS 18 november 2015, p.5). Toch biedt uw uitleg geen afdoende verschooning voor het niet eerder vermelden van dit incident, u werd immers met de dood bedreigd en durfde niet meer naar uw woning terug te gaan. U zocht en kreeg onderdak bij uw vader in de wijk al-Zaytoun (CGVS 18 november 2015, p.4). Gezien de ernst en de gevolgen van dit incident, niet alleen voor u maar voor uw hele gezin, kan het totaal niet overtuigen dat u hier zelfs niet eens, op spontane wijze, naar zou hebben verwezen.

Bovendien kunnen er ook vraagtekens worden geplaatst bij het optreden van deze 'gemaskerde mannen'. Moesten ze u er daadwerkelijk van verdenken hen verkleedt te hebben bij de autoriteiten waardoor hun operatie was mislukt en u effectief hebben willen doden dan kan het niet overtuigen dat ze in 'Hummers' kwamen, nu niet bepaald onopvallende wagens, en gewoon ten overstaan van de man van uw tante te kennen gaven dat ze u als een spion beschouwden en ze erop uit waren 'uw hoofd af te hakken' (CGVS 18 november 2015, p.3). Het hoeft geen betoog dat ze toch heel wat omzichtiger en dicreter te werk zouden zijn gegaan mochten ze u effectief viseren gezien ze er nu zeker van konden zijn dat u hieromtrent op de hoogte zou worden gebracht en niet meer naar huis zou terugkeren waardoor ze iedere gelegenheid om u te vatten zouden mislopen.

Ook met betrekking tot uw bewering een dreigbrief van IS te hebben ontvangen doet er zich een discrepantie voor. Zo stelt u een vijftal maanden na het incident in augustus 2014 een dreigbrief te hebben ontvangen, met andere woorden in de periode december 2014-januari 2015. Later tijdens het gehoor beweert u dan weer dat deze brief pas op 6 april 2015 onder uw deur werd geschoven. Bovendien linkt u de ontvangst van deze dreigbrief aan het feit dat u hen in augustus 2014 bij de politie had verkleedt (CGVS 18 november 2015, p.4, 7). Gezien uit een bovenstaande paragraaf blijkt dat hieraan bezwaarlijk enig geloof kan worden gehecht, kunnen ook uw verklaringen aangaande deze dreigbrief totaal niet overtuigen. Tijdens het gehoor van 20 oktober 2016 liet u uitdrukkelijk optekenen dat uw familieroofs uit de provincie Anbar en uw stamnaam H., verwijzend naar het dorp Halabsa, een dorp dat niet ver afgelegen is van Falluja, wellicht de voornaamste redenen waren waarom men u viseerde en waarom men u meenam tijdens de huiszoeking op 15 mei 2015 (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 15, 16, 67, 91 en 92). U lichtte verder toe dat met de opkomst van IS in de provincie Anbar, er zich veel soennitische vluchtelingen in Bagdad kwamen vestigen. Sjiitische milieleden namen op deze soennitische vluchtelingen wraak (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vraag 84). Nochtans kon dit niet opgaan voor u. Immers op basis van uw identiteitskaart kon duidelijk afgeleid worden dat u in Kharq (Bagdad) was geboren en dat uw identiteitskaart was uitgegeven in Abu Graib (behorend tot de provincie Bagdad) in 2014. Bovendien kon u een huurcontract voorleggen, waarmee u aantoonde dat u wel degelijk daar woonde en niet zomaar het huis illegaal betrok, zoals sommige vluchtelingen deden (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 71, 72, 85). Met andere woorden: u was helemaal niet

gevlucht uit de streek rond Falluja en bovendien kon men dit gegeven duidelijk vaststellen aan de hand van de door u voorgelegde identiteitskaart, woonstkaart en het recente huurcontract. Dat uw stamnaam Halboosi echter voldoende reden was om u mee te nemen en te vervolgen, zoals uzelf hierna beweerde (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 73 en 84), kan niet overtuigen. Immers gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er bezwaarlijk nog enig geloof worden gehecht aan het door u beweerde arrestatie van mei 2015, temeer u ten overstaan van DVZ verklaarde dat u kon ontsnappen omdat er een bomauto ontploft was waarna de milities en het leger naar elkaar begonnen te schieten terwijl u op het CGVS verklaarde dat er plots op de twee bewakingsauto's werd geschoten waarna er chaos uitbrak (Vragenlijst p.2; CGVS p.4). Ook deze incoherentie komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Tijdens het gehoor van 20 oktober 2016 liet u ook nog optekenen te hebben vernomen via uw moeder dat de militieleden die u hadden meegenomen, de indruk hadden gekregen dat er een actie op touw was gezet om jullie te bevrijden. Bij deze actie zouden een aantal militieleden om het leven zijn gekomen. Het is echter zeer opmerkelijk dat deze interne informatie door de sjiiitische militieleden werd toevertrouwd aan een soennitische vriend van u, die werd ondervraagd over u. U werd hiermee geconfronteerd. U gaf toe dat dit opmerkelijk was, maar u lichtte toe dat de militieleden geen professionele ondervragers zijn. Het zijn eerder straatjongens. U gaf hiermee aan dat het daarom niet verwonderlijk was dat interne informatie werd gelekt (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 103-105). Deze uitleg kan niet overtuigen. Vervolgens verklaarde u tijdens het gehoor van 20 oktober 2016 dat uw vader op 7 december 2015 werd meegenomen door militieleden die naar u op zoek waren. Daar ze u niet konden vinden, werd uw vader meegenomen. Later werd uw vader onthoofd teruggevonden door de politie van Ghazlayia (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016 p. 2 en 3). Dat uw vader werd gedood, wordt op zich niet betwist. Echter, gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die u voor uw vertrek uit Irak zou hebben gekend, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat u na uw vertrek nog werd gezocht en dat uw vader vervolgens, in uw plaats, werd meegenomen. U legde een originele overlijdensakte voor doch deze kan geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Zo dient allereerst te worden opgemerkt dat in Irak documenten heel gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn. De bewijswaarde van dit document is dan ook zeer relatief. Dit terzijde, uit de overlijdensakte kan hoogstens worden afgeleid dat uw vader overleed tengevolge onthoofding. Dat zulks geschiedde onder de door u geschetste omstandigheden en omwille van de door u aangehaalde redenen, wordt door voorgelegde overlijdensakte geenszins aangetoond. U legt ook geen enkel ander overtuigend en tastbaar begin van bewijs voor ter staving van de omstandigheden en reden voor de moord op uw vader. U verklaarde nochtans dat uw moeder wel degelijk aangifte heeft gedaan van de moord op uw vader, maar zij zou geen bewijs hiervan hebben ontvangen. U verklaarde niet te weten of er enig proces-verbaal werd opgesteld naar aanleiding van de gewelddadige moord op uw vader (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 31-36). Dit komt allemaal weinig overtuigend over. Ook uw verklaringen in verband met de begrafenis van uw vader doen de wenkbrauwen fronsen. U lichtte namelijk toe dat uw vader werd begraven in de sjiiitische stad Najaf, dit om aan zijn uitdrukkelijke wens tegemoet te komen. U werd erop gewezen dat dit wel zeer opmerkelijk is, gelet op het feit dat net jullie soennitische strekking oorzaak is geweest, althans volgens uw verklaringen, van al jullie problemen. U verklaarde dat uw vader een oudere man was en dat hij alle sektarische problemen wilde negeren. Door zich als soenniet in een sjiiitische stad te laten begraven, wilde hij in die zin een statement doen. Echter in de context van het sektarische geweld in Irak, een context die u uitdrukkelijk aanhaalt als oorzaak van uw problemen, is het weinig aannemelijk dat jullie aan deze wens van uw vader - mocht deze werkelijk geuit zijn geweest- tegemoet zouden zijn gekomen, temeer daar dit tot gevolg zou gehad hebben dat jullie niet aanwezig konden zijn op de begrafenis en ook dat jullie later zijn graf niet zouden kunnen bezoeken (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 39, 40, 51-53). Dat jullie uw vader zouden begraven hebben in sjiiitische grond nadat hij door een sjiiitische militie werd gedood, mag ook ten zeerste verbazen. Tot slot liet u nog optekenen dat, na het overlijden van uw vader, één of andere instantie op uw werk naar u zou zijn komen informeren. U zou via uw voormalige directeur hebben vernomen dat er een brief was aangekomen op uw werk. U kon hierover evenwel geen verdere informatie geven (zie gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 106-110). Begin november 2016 liet u per brief aan het CGVS weten dat u wel nog contact heeft gehad met uw directeur, maar dat deze laatste u de brief niet kon bezorgen. Hij gaf hiervoor als reden op dat zijn overste een racist is en ook dat hijzelf al was bedreigd geweest door de milities (zie brief toegevoegd aan het administratief dossier). Wat er ook van zij, uw verklaringen blijken erg vaag te zijn en klaarblijkelijk kan u deze op geen enkele wijze staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Dit overtuigt niet.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kunnen uw asielmotieven niet overtuigen en kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Iraakse identiteitskaart, deze van uw echtgenote en uw kinderen en van uw vader, één pagina van de paspoorten van uw echtgenote, kinderen en uzelf, nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw vader, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw rantsoenkaart, verkiezingskaart, bewonerskaart en werkkaart. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling en uw tewerkstelling, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. Aan de door u neergelegde dreigbrief en klachtneerlegging en de overlijdensakte van uw vader kan er gezien bovenstaande observaties geen geloof worden gehecht daar dergelijke stukken slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend voor zover ze worden neergelegd in het kader van van een geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Daarenboven blijken Iraakse documenten heel gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als erbuiten, verkrijgbaar te zijn. Wat betreft het attest ter ondersteuning van uw bewering rugklachten te hebben, dient opgemerkt dat dit gegeven op zich niet door het CGVS wordt betwist doch zoals al in een bovenstaande paragraaf werd opgemerkt kan er geen geloof worden gehecht aan de omstandigheden waarin u beweert u rugletsel(s) te hebben opgelopen. U legde tenslotte nog een memorystick voor met daarop beelden die in abu Graib werden opgenomen. Deze beelden hebben evenwel geen betrekking op uw persoonlijke problemen, maar geven enkel een indruk van de algemene onveilige situatie in Abu Graib anno 2014. Bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De overlijdensakte op naam van uw vader werd hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast

aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger

aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting en stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing waarbij hij wijst op zijn kwetsbaar profiel en de veiligheidssituatie in Abu Ghraib die volgens verzoeker niet te reduceren is tot deze in de hoofdstad.

Aangaande zijn profiel oppert verzoeker dat hij afkomstig is uit Fallujah en dat zijn familie afkomstig is uit de provincie Anbar. Verzoeker stelt dat de sjiiitische milities wraak nemen op soennitische vluchtelingen die afkomstig zijn uit Fallujah (Anbar) omdat daar IS was opgekomen. Volgens verzoeker is dit ook bepalend voor de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, c), van de kwalificatierichtlijn.

Verzoeker wijst er ook op dat zijn vader werd vermoord, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Volgens verzoeker wordt in de beslissing op grond van zijn identiteitskaart, waarop staat dat hij in al Karkh in Bagdad geboren is, en die in Abu Ghraib is uitgegeven en op basis van het feit dat hij een huurcontract heeft, gesteld dat het voor iedereen duidelijk is dat hij geen vluchteling is uit Fallujah, ondanks zijn stamnaam. Verzoeker benadrukt dat de sjiiitische milities geen onderzoek doorvoeren van de identiteitskaart alvorens iemand te vervolgen. Hij stelt dat zijn stamnaam aangeeft dat hij afkomstig is uit de provincie Anbar, hetgeen voldoende is om problemen te veroorzaken. Betreffende het huurcontract stelt verzoeker dat je dit steeds nodig hebt om te tonen aan de milities of de politie, zodat je kan uitleggen waarom je aanwezig bent als een huis wordt binnengevallen. De milities, zo stelt verzoeker, zijn geen professionele instanties, maar vaak een bende jongeren die niet altijd rationeel handelen.

In de beslissing wordt ook gesteld dat verzoekers stamnaam niet voldoende is om geïdenterd te worden in Bagdad, omdat aan de vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht. Volgens verzoeker ontbreken echter objectieve elementen om te oordelen dat verzoeker niet geïdenterd zou kunnen worden omwille van zijn profiel en zijn stamnaam. Er werd, zo stelt verzoeker, geen afdoende analyse gemaakt van zijn profiel, waarbij hij verwijst naar een eerder vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Naar aanleiding van de motivering van de bestreden beslissing over zijn asielrelaas benadrukt verzoeker dat hij spontane en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, dat hij veel documenten heeft neergelegd en dat zijn relaas overeenstemt met de algemene informatie. Bijgevolg, zo vervolgt verzoeker, zou op hem artikel 48/6 van de vreemdelingenwet toegepast moeten worden.

Verzoeker gaat in op het verwijt dat hij het incident van januari 2012 en het incident van augustus 2014 niet had vermeld bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoeker is het zeker aannemelijk dat hij niet de gelegenheid kreeg om alle belangrijke elementen van zijn relaas uiteen te zetten bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hem werd gevraagd zich tot de meest recente gebeurtenissen te beperken. Hij stelt dat hij misleid werd door de tolk en dat hij niet wist dat hij een overzicht diende te geven van alle elementen. Verzoeker vermeldt ook dat hij niet werd bijgestaan door een raadsman en meent dat hij geen eerlijke administratieve procedure heeft gehad omdat hij niet op een afdoende manier werd ingelicht over wat van hem werd verwacht. Verzoeker tracht dit te staven aan de hand van een aantal uittreksels uit het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal.

Vervolgens poneert verzoeker dat hij de gebeurtenis van 2 januari 2012 op een heel gedetailleerde en overtuigende manier had verteld, waarbij hij een uittreksel uit het gehoor citeert. Verzoeker beweert dat hetzelfde geldt voor de gebeurtenis van augustus 2014. Hierbij geeft verzoeker aan dat hij niet wist welke militie betrokken was bij het incident van januari 2012 omdat de milities geen logo's dragen. Verzoeker

wijst erop dat hij alles op een doorleefde manier heeft verteld, ondanks zijn onwetendheid over de verantwoordelijke militie. Naar aanleiding van de ongeloofwaardigheid van het gegeven dat gewapende mannen met hummers naar verzoekers huis zouden zijn gekomen om hem te bedreigen of te doden, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich baseert op subjectieve beschouwingen over hoe IS-leden te werk gaan. Met betrekking tot het tijdstip van de dreigbrief bevestigt verzoeker dat deze pas op 6 april 2015 onder zijn deur werd geschoven en dat de overwegingen uit de beslissing waarschijnlijk te wijten zijn aan een misverstand.

Betreffende zijn ontsnapping in mei 2015 verduidelijkt verzoeker dat hij geblinddoekt was toen hij een ontploffing hoorde en dat hij in een glimp twee wagens zag, maar dat hij niet weet of deze voertuigen betrokken of enkel geraakt werden. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en stipt aan dat hij zowel bij de DVZ als op het CGVS had verklaard dat hij gevlucht was naar aanleiding van het schieten. Bijgevolg is er volgens hem geen sprake van een tegenstrijdigheid.

Met betrekking tot het gegeven dat het niet geloofwaardig zou zijn dat een sjiitische militie interne informatie zou toevertrouwen aan een soennitische vriend van verzoeker, herhaalt hij dat de militie geen professionele politiedienst is. Verzoeker zet uiteen dat het waarschijnlijk om een jongeman gaat die dit deed om stoer te doen hoewel dit strategisch niet de beste keuze was.

Naar aanleiding van het gebrek aan documentair bewijs over het overlijden van zijn vader, wijst verzoeker erop dat hij enkel nog zijn moeder en zijn zussen heeft, maar dat zij toch zullen proberen om informatie te bekomen. Het doden van zijn vader is volgens verzoeker een cruciaal element dat erop wijst dat de familie van verzoeker bijzonder geïsoleerd wordt.

Betreffende de overweging uit de bestreden beslissing dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers vader zou zijn begraven in het sjiitische Najaf, beweert verzoeker dat hij geen onderscheid maakte tussen de verschillende strekkingen binnen de Islam en dat hij zijn wil om op een sjiitische plaats begraven te worden heeft laten opnemen in zijn testament. Verzoeker stipt aan dat het in Irak onmogelijk is om de laatste wil van een overledene te negeren, waardoor niet kan worden ingezien waarom de commissaris-generaal dit als ongeloofwaardig beschouwt.

Over zijn vage verklaringen inzake de brief die zou zijn aangekomen op zijn werk, stelt verzoeker in zijn middel dat hij zal pogen de brief te verkrijgen, maar dat hij daar nog niet in geslaagd is.

Met betrekking tot het medisch attest waarin melding gemaakt wordt van een rugletsel, is verzoeker van oordeel dat het feit dat hij dit niet heeft vermeld bij de DVZ niet betekent dat hij de marteling verzonnen zou hebben.

Verzoeker besluit dat op basis van zijn verklaringen aannemelijk gemaakt werd dat hij vervolgd wordt omwille van zijn geloof, zijn politieke overtuiging en zijn origine. Aangezien hij reeds slachtoffer is geweest van vervolgingsfeiten, zo meent hij, dient toepassing te worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie betreft, beschrijft verzoeker dat hij afkomstig is uit Abu Ghraib, dat vandaag tot de provincie Bagdad behoort, maar gelegen is tussen Bagdad en Fallujah en vroeger tot de provincie al Anbar behoorde.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker informatie toe van het *Institute for the Study of War* van 2016 en 2017, landenrapporten van 2016 van *MSF* en *Human Rights Watch*, de *UNHCR position on returns to Iraq* van oktober 2014, een document van Caritas van 2016 en een hele reeks persberichten van *RTBF*, *RTL*, *BBC*, *Le Monde*, *The Independent*, *al Jazeera* en *Al Monitor* (Verzoekschrift, bijlagen 3-23)

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 5 april 2018 legde de commissaris-generaal de "*COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" neer van 26 maart 2018.

2.2.3. Verzoeker diende op 12 april 2018 een aanvullende nota in waarbij volgende stukken werden gevoegd: een kopie van een brief van de politie Commissariaat van Abou Ghraib aan de

onderzoeksrechter van de tribunaal van Abou Ghraib van 9 december 2015 en de vertaling, een kopie van een proces-verbaal van de politie Commissariaat van Al-Ghazalia van 15 december 2015 en de vertaling, een kopie van een brief van de politie Commissariaat van Abu Ghraib aan de onderzoeksrechter van de tribunaal van Abu Ghraib van 10 december 2015 en de vertaling, een kopie van een brief van de politie Commissariaat van Al-Ghazalia van 15 december 2015 en de vertaling aan de onderzoeksrechter van de tribunaal van Al- Ghazalia van 17 december 2015 en de vertaling, een kopie van een brief aan de onderzoeksrechter van de tribunaal van Abu Ghraib, een kopie van een document tot opening van proces-verbaal van de politie Commissariaat van Abu Ghraib van 8 december 2015 en de vertaling, een kopie van een verzoek tot informatie van de Irakese Ministerie voor binnenlandse zaken van 12 januari 2016 aan de firma voor melkproducten van Abu Ghraib, een kopie van een proces-verbaal van een lijk van de politie Commissariaat van Al-Ghazalia van 15 december 2015 en de vertaling, een kopie van een medisch verslag van dr. M. S. T. van 15 december 2015 en de vertaling, een kopie van een brief van de politie Commissariaat van Al-Ghazalia aan de onderzoeksrechter van de tribunaal van Al-Karkh van 21 december 2015 en de vertaling, een kopie van een verklaring van Narjis Kurdi Abd bij het onderzoeksgerecht van Al-Khark en de vertaling en een kopie van een verklaring van J. M. C. bij het onderzoeksgerecht van Al-Khark van 21 december 2015 en de vertaling (Aanvullende nota bijlagen 1-12).

2.2.4. Ter terechtzitting legde verzoeker een usb-stick neer met een video-opname van de (tweede) 'raid' van IS op Abu Ghraib van 28 februari 2016 en een '*rapport circonstancié*' van de psycholoog en de psychiater van de vzw '*d'ici et d'ailleurs*' van 18 april 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk zijn. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker aanvankelijk bij de DVZ gewag maakte van een dreigbrief in 2014, een dreigbrief in 2015 en een incident waarbij hij naar een plein zou zijn meegenomen dat direct aan zijn vertrek uit Irak voorafging. Ter gelegenheid van zijn interview op het Commissariaat-generaal vermeldde verzoeker een zware mishandeling door het leger en de milities naar aanleiding van een explosie in 2012 en een incident in augustus 2014 toen hij getuige was van de plaatsing van een berm bom en de politie verwittigde, waarna hij bedreigd werd door gewapende 'gemaskerde mannen'. Volgens de commissaris-generaal slaagt verzoeker er niet in een afdoende verschuiving te bieden voor het feit dat hij deze ernstige incidenten bij de DVZ onvermeld liet.

Vervolgens worden in de bestreden beslissing vraagtekens geplaatst bij de gang van zaken ten tijde van de bedreiging door de gemaskerde mannen, die erg weinig discretie aan de dag legden toen ze ten aanzien van de man van verzoekers tante verklaarden dat zij verzoekers hoofd zouden afhakken omdat ze hem als een spion beschouwden. Bijgevolg worden deze vervolgingsfeiten ongeloofwaardig geacht.

De commissaris-generaal verwijst ook naar uiteenlopende verklaringen van verzoeker betreffende het moment waarop hij de dreigbrief van IS zou hebben ontvangen, dat hij aanvankelijk in augustus 2014 en later in december 2014/januari 2015 situeert. Tevens wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoeker deze dreigbrief linkt aan de ongeloofwaardig bevonden 'verklikking' van augustus 2014.

De commissaris-generaal stipt aan dat de vrees die verzoeker koppelt aan de 'roots' van zijn familie uit Falluja in Anbar en zijn stamnaam als voornaamste oorzaak van de huiszoeking op 15 mei 2015, niet aanvaard kunnen worden aangezien uit de stukken blijkt dat verzoeker geboren is in al Karkh in Bagdad en op grond van een huurcontract woonachtig was in Abu Ghraib, zodat duidelijk was dat hij geen soennitische vluchteling uit al Anbar was. Bovendien liepen verzoekers verklaringen over de precieze gebeurtenissen die aan zijn ontsnapping na zijn arrestatie van mei 2015 voorafgingen uiteen, waardoor de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis op de helling komt te staan.

Verzoeker had blijkbaar ook nog verklaard dat hij via zijn moeder had vernomen dat de militieleden die hem hadden meegenomen de indruk hadden gekregen dat er een actie op touw werd gezet om hem te bevrijden, waarbij een aantal militieleden zouden zijn omgekomen. De commissaris-generaal oppert in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat deze interne informatie van de milities zou zijn gelekt.

Naar aanleiding van de verklaring van verzoeker dat zijn vader op 7 december 2015 zou zijn meegenomen door militieleden en later onthoofd werd teruggevonden door de politie van Ghazaliya, wordt in de beslissing gesteld dat het feit dat verzoekers vader werd gedood, niet wordt betwist, maar dat de omstandigheden waarin en de reden waarom zijn vader zou zijn vermoord, niet aannemelijk worden geacht. De verklaring van verzoeker dat zijn vader bij wege van *statement* in de sjiiitische stad Najaf zou zijn begraven, wordt door de commissaris-generaal weinig geloofwaardig geacht. Ook het gegeven dat één of andere instantie na het overlijden van zijn vader een brief zou zijn aangekomen op verzoekers werk en dat één of andere instantie naar hem zou zijn komen informeren, wordt weinig geloofwaardig geacht.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten merkt de commissaris-generaal op dat deze betrekking hebben op zijn identiteit, familiesamenstelling en tewerkstelling, die niet ter discussie staan. Naar aanleiding van de neergelegde dreigbrief, de klachtneerlegging en de overlijdensakte van verzoekers vader, wordt gesteld dat deze stukken slechts bewijswaarde hebben in het kader van een geloofwaardig relaas. Bovendien wordt gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat Iraakse documenten tegen betaling verkrijgbaar zijn. De commissaris-generaal betwist niet dat uit de medische stukken blijkt dat verzoeker rugklachten heeft, maar hecht geen geloof aan de omstandigheden waarin deze zouden zijn opgelopen. De *memorystick* met videobeelden bieden enkel een zicht op de onveilige situatie in Abu Ghraib anno 2014.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3, §1 wordt bepaald dat “(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat ontheemde soennieten uit al Anbar specifiek geïdende worden door de sjiiitische milities, meer dan ingezetenen (Aanvullende nota CGVS, “COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”, 26 maart 2018, p. 34). Om aan het risicoprofiel te voldoen, volstaat het dus niet om aan te tonen dat men op basis van zijn stamnaam historische bindingen zou hebben met de provincie al Anbar, maar dient men ook aannemelijk te maken dat men als ‘ontheemde’ kan worden beschouwd. Uit de neergelegde stukken en de informatie uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een soennitische Arabier is die geboren is in het al Karkh-district in Bagdad en steeds in Abu Ghraib heeft gewoond. Verzoeker was in het bezit van een bewonerskaart en een huurcontract (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vragen 68-74; AD, stuk 11, documenten, 1ste pagina paspoort, identiteitskaart, bewonerskaart) en was er tewerkgesteld in een bedrijf voor productie van zuivelproducten (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, p. 2).

2.5.7. De Raad besluit dat op grond van voormelde gegevens verzoeker onmogelijk kan worden beschouwd als een soennitische vluchteling of IDP die afkomstig is uit Falluja in al Anbar, zoals hij wil laten uitschijnen. De huidige bewering van verzoeker in zijn middel dat de sjiiitische milities geen onderzoek doorvoeren van de identiteitskaart, staat haaks op zijn eerdere verklaring. Tijdens zijn gehoor had verzoeker immers te kennen gegeven dat hij louter omwille van zijn identiteitskaart, waarop de stamnaam H. figureert, zou zijn gearresteerd (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vraag 68). Uit de verklaringen van verzoeker bleek ook dat hij in de periode 2006-2007, toen het sektarisch geweld een hoogtepunt kende, de checkpoints probleemloos kon passeren dankzij de kaart van het werk omdat hij werd beschouwd als een medewerker bij de overheid (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 7). Het wordt niet aannemelijk geacht dat verzoeker louter omwille van de stamnaam zou worden onderworpen aan gewelddadige arrestaties. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat soennitische IDP's uit al Anbar specifiek worden geïdende, maar uit deze informatie blijkt niet dat het loutere feit drager te zijn van een stamnaam die een geografische verwijzing naar de provincie al Anbar inhoudt, aanleiding zou moeten geven tot het verlenen van internationale bescherming. Ook in de informatie die verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3-23), wordt dit nergens bevestigd.

2.5.8. Met betrekking tot de incidenten van 2012 en 2014, merkt de Raad op dat verzoeker deze belangrijke elementen uit zijn vluchtrelaas niet had meegedeeld bij zijn eerste gehoor in september 2015. Uit de initiële verklaringen van verzoeker blijkt dat verzoeker aangaf dat hij enkel per brief (in augustus 2014 en in 2015) werd bedreigd door IS en door de milities (AD, rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 5). Ten tijde van het interview op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker daarentegen dat er op 2 januari 2012 in zijn buurt een grote explosie plaatsvond, waarna het leger en de milities bij hem binnenvielen en verzoeker met een *baseballstick* sloegen en martelden, waardoor hij een rugletsel opliep (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 3). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij in augustus 2014 's nachts had opgemerkt dat mensen een berm bom aan het planten waren, waarna hij de politie contacteerde (*Ibid.*, p. 3-4). Toen verzoeker later op zijn werk was, werd hij gecontacteerd door de man van zijn tante die meedeelde dat gemaskerde mannen met Hummers waren langsgekomen en hem zochten en dreigden om zijn hoofd af te hakken omdat hij spioneerde voor het leger en de milities (*Ibid.*). Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker totaal andere vervolgingsfeiten aanhaalde tijdens zijn eerste interview dan tijdens zijn tweede interview, waardoor zijn geloofwaardigheid in hoge mate op de helling komt te staan.

2.5.9. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door minstens alle essentiële elementen uit zijn relaas op te sommen. Het standpunt van verzoeker dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gekregen om alle gebeurtenissen uiteen te zetten kan niet worden bijgetreden. Uit het verslag blijkt immers dat hem werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, maar dat hij dit niet nodig achtte (AD, rolnummer RvV

185 924, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 7). Uit niets blijkt dat hij zich tot de meest recente gebeurtenissen diende te beperken. Aangezien zijn verklaringen blijkens het verslag in het Arabisch aan verzoeker werden voorgelezen (*Ibid.*, *in fine*), kan hij niet worden gevolgd waar hij beweert dat hij door de tolk zou zijn misleid. Het feit dat verzoeker ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, houdt niet in dat de administratieve procedure niet eerlijk zou zijn verlopen. Zelfs indien verzoeker zich zou hebben beperkt tot de grote lijnen, mag van hem toch worden verwacht dat hij de meest ingrijpende vervolgingsfeiten aanbrengt, ook al vormden ze misschien geen rechtstreekse vluchtaanleiding. Dit geldt bij uitstek indien de vervolgingsfeiten aanleiding hebben gegeven tot fysieke letsels. Uit de medische stukken (AD, stuk 11, Documenten, MRI Report + medisch attest) blijkt dat verzoeker rugklachten heeft. In het medisch attest wordt gesteld dat uit de MRI blijkt dat verzoeker lijdt aan een discushernia, maar wordt de mogelijkheid open gelaten dat de subjectieve klachten het gevolg kunnen zijn van slagen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekregen (*Ibid.*). In de beslissing wordt gesteld dat de rugklachten niet worden betwist, maar wel de omstandigheden waarin verzoeker beweert deze te hebben opgelopen.

2.5.10. Verzoeker beweert dat hij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal doorleefde verklaringen had afgelegd over het incident van 2 januari 2012. Uit zijn verklaringen blijkt dat het de bedoeling was hem te ondervragen naar aanleiding van een explosie in zijn buurt waarna schoten werden gelost (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 3). De belagers zouden verzoeker blijkbaar meteen hebben geslagen zonder dat duidelijk was of hij betrokken was bij de explosie of de schoten. Verzoeker bleek evenmin bij machte om aan te duiden tot welke militie zijn belagers behoorden (*ibid.*, p. 5). Verzoeker beweert dat de militieleden geen logo's dragen, maar hij zou toch met enige precisie moeten kunnen aanduiden door welke militie hij werd belaagd. De vaagheid over de aanleiding voor en de actoren die verantwoordelijk zijn voor de belaging, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het incident.

2.5.11. Met betrekking tot het incident van augustus 2014 blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat een aantal individuen 's nachts heimelijk een bembom aan het plaatsen waren (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 3) en dat verzoeker de politie had verwittigd, waarna gemaskerde mannen met Hummers zich hadden aangeboden bij de tante van verzoeker en naar verzoeker zochten met het dreigement zijn hoofd te zullen afhakken (*Ibid.*). De commissaris-generaal acht het terecht weinig geloofwaardig dat de individuen, die eerst heimelijk 's nachts een bom probeerden te plaatsen in de hoop niet ontdekt te worden, zich daarna opzichtig met Hummers bij verzoekers tante zouden aanbieden om zich te wreken op verzoeker en openlijke bedreigingen zouden uiten aan zijn adres. Door te beweren dat de commissaris-generaal uitgaat van subjectieve beschouwingen, toont verzoeker niet aan dat de door hem geschetste gang van zaken aannemelijk is.

2.5.12. Verzoeker legde ook een dreigbrief neer die afkomstig zou zijn van IS en zou dateren van het voorjaar van 2015 (AD, stuk 11, Documenten, dreigbrief). Aanvankelijk had verzoeker echter verklaard in augustus 2014 per brief te zijn bedreigd (AD, rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 5). Ten tijde van het interview op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat hij in augustus 2014 enkel mondeling werd bedreigd en de dreigbrief had ontvangen op 6 april 2015 (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 6-7). Door thans te bevestigen dat de dreigbrief pas op 6 april 2015 onder zijn deur werd geschoven, slaagt verzoeker er niet in de kennelijke tegenstrijdigheid in zijn verklaringen op te heffen.

2.5.13. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij gevlucht was na een arrestatie waarbij hij samen met verschillende mensen werd bijeengedreven op een militaire plaats, waarbij, tijdens de registratie van de arrestanten, een bomauto ontplofte waardoor de milities en het leger naar elkaar begonnen te schieten en hij kon ontsnappen (AD, rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Vragenlijst CGVS, 28 september 2015, vraag 1). Verzoeker stelde later dat het ging om een 'vierkantachtig' plein waarop twee wagens stonden als bewaking (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 18 november 2015, p. 4). Verzoeker verklaarde dat zijn T-shirt over zijn hoofd werd getrokken terwijl ze de mensen aan het verzamelen waren en er plots op de bewakingsauto's werd geschoten waarna verzoeker kon wegvlugten (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS 20 oktober 2016, vraag 75-81). In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel is er wel degelijk een belangrijk onderscheid tussen een aanslag met een bomauto waarna een vuurgevecht ontstaat en het beschieten van bewakingsauto's, zodat er met betrekking tot de arrestatie op 15 mei 2015, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst, wel degelijke een belangrijke tegenstrijdigheid bestaat.

2.5.14. Vervolgens stelt de Raad vast dat niet ter discussie staat dat verzoekers vader in december 2015 in al Ghazaliya in Bagdad op gewelddadige wijze om het leven is gekomen. De overlijdensakte die verzoeker op 20 oktober 2016 had neergelegd (AD, stuk 11, Documenten, overlijdensakte) en de stukken naar aanleiding van de klachten die de familieleden van verzoeker hadden neergelegd ingevolge dit overlijden (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-12), lijken dit te bevestigen. Behoudens de eenzijdige verklaringen van verzoekers familieleden in de klachtneerleggingen is er echter geen enkel objectief element dat erop wijst dat de onthoofding van zijn vader, die 7 maanden na verzoekers vertrek uit Irak zou hebben plaatsgevonden (AD rolnummer RvV 185 924, stuk 13, Verklaring DVZ, reisroute) in verband kan worden gebracht met verzoekers asielrelaas. Aangezien verzoekers vader geboren is in Falluja (AD, stuk 11, Documenten, ID-kaart vader) en behoort tot de soennitische strekking, komt het enigszins bevreemdend over dat deze laatste de wens zou hebben geuit om in al Najaf begraven te worden (AD, stuk 7, gehoorverslag CGVS, 20 oktober 2016, vraag 39), maar het is weinig aannemelijk dat deze wens ook daadwerkelijk zou zijn ingewilligd. Aangezien het verzoek om internationale bescherming gestoeld is op problemen met de sjiiitische milities omwille van de stamnaam, is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers vader, die dezelfde stamnaam draagt en bovendien ook écht afkomstig is uit al Anbar, probleemloos kon worden begraven op de (heilige) sjiiitische begraafplaats in al Najaf. Door te poneren dat de laatste wil van een overledene niet kan worden genegeerd, toont verzoeker niet aan dat zijn schoonbroer en een aantal sjiiitische vrienden er effectief in zouden zijn geslaagd deze begrafenis in al Najaf te organiseren.

2.5.15. Door in zijn middel te herhalen dat de sjiiitische militie geen professionele politiedienst is en dat bepaalde jonge militieleden zich stoer zouden willen gedragen, slaagt verzoeker er niet in een logische uitleg te verschaffen voor het feit dat zijn moeder via een soennitische vriend gevoelige interne informatie van de sjiiitische militie meegedeeld zou hebben gekregen.

2.5.16. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (cf. RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Aangezien zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoeker als de geloofwaardigheid van de aangevoerde vervolgingsfeiten door toedoen van de hierboven vermelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden op de helling is komen te staan, voldoet hij niet aan alle cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en komt hij evenmin in aanmerking voor een omkering van de bewijslast, zoals voorzien in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.17. De commissaris-generaal kon op goede gronden concluderen tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en kan hij zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadvrouw dat verzoeker een psychische kwetsbaarheid vertoont. Ter adstructie van haar betoog verwijst zij naar het '*rapport circonstancié*' van de psycholoog en de psychiater van de vzw '*d'ici et d'ailleurs*' van 18 april 2018 (Aanvullende nota ter terechtzitting). De Raad stelt vast dat verzoeker blijkbaar reeds sinds begin 2017 wordt opgevolgd in het kader van een PTSD met symptomen zoals slapeloosheid, nachtmerries, lusteloosheid en droefenis. Uit dit verslag kan echter niet worden opgemaakt dat verzoeker niet bij machte zou zijn om deugdelijke verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Bijgevolg doet dit verslag geen afbreuk aan het adequaat karakter van de overwegingen uit de bestreden beslissing.

2.5.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/6 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending aangetoond van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond wat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, betreft.

2.5.20. Ook met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 4 september 2002, nr. X).

2.5.21. In zijn enig middel voert verzoeker onder andere aan dat de veiligheidssituatie in Abu Ghraib niet kan worden gelijkgesteld met deze in de hoofdstad Bagdad en dat daarnaast rekening dient te worden gehouden met zijn specifieke profiel.

2.5.22. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat de situatie in Abu Ghraib onveilig is. Hij stelt dat er zowel in 2014 als in 2016 'raids' van Daesh plaatsgrepen. Verzoeker legt ter terechtzitting een USB-stick neer met video-opnames van de situatie in Abu Ghraib. Er kan echter op basis van de video niet worden geconcludeerd waar en wanneer precies deze video-opnames werden gemaakt, zodat hieruit niet kan worden besloten dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een reëel risico op ernstige schade onder de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5.23. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het niet ter discussie staat dat verzoeker als 'burger' dient te worden beschouwd en zijn ganse leven in Abu Ghraib heeft gewoond en gewerkt (AD, stuk 11, Documenten, bewonerskaart, werkkaart).

2.5.24. In de beschikbare landeninformatie wordt weliswaar gesteld dat de 'COI Focus' een beeld geeft van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad "*met inbegrip van de districten (...) Abu Ghraib, (...)*", waarbij wordt aangestipt dat ook de stad Abu Ghraib binnen de hoofdstedelijke provincie ligt (Aanvullende nota CGVS, "*COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*", 26 maart 2018, p. 3), maar er wordt nergens concreet ingegaan op de veiligheidssituatie in deze stad.

2.5.25. Ter terechtzitting bevestigt de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal dat de 'COI Focus' sterk is toegespitst op de hoofdstad Bagdad en geen concrete informatie bevat over Abu Ghraib.

2.5.26. De Raad stelt vast dat de beslissing behept is met een onzorgvuldigheid.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond wat de beslissing betreft tot weigering van de subsidiaire bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN